

Μετάφραση
Σοφία Τρουλλινού

Η λίστα με τα ύποπτα πράγματα

Εθιστικό και
συγκινητικό.
Guardian

Υπέροχο βιβλίο!
Clare Pooley

Jennie Godfrey

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Η ΛΙΣΤΑ ΜΕ ΤΑ ΥΠΟΠΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2026

Τίτλος πρωτοτύπου Jennie Godfrey, *The List of Suspicious Things*, Penguin Books, 2025

Επιμέλεια κειμένου – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Μάγδα Τικοπούλου
Προσαρμογή εξωφύλλου Γιώτα Αλεξάνδρου
Σελιδοποίηση Μαριολένη Αντύπα

© 2024, Jennie Godfrey

© 2025, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

Κατόπιν συμφωνίας με το Rachel Mills Literary Ltd.

ISBN 978-618-03-4882-8

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84882

Κ.Ε.Π. 6446 Κ.Π. 23407

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Jennie Godfrey

Η ΛΙΣΤΑ
ΜΕ ΤΑ ΥΠΟΠΤΑ
ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σοφία Τρουλλινού

ΜΕΤΟΙΧΜΙΘ

Στη μνήμη του αγαπημένου μου *David Godfrey*

Σημείωμα της συγγραφέα

Υπάρχει μια ολόκληρη γενιά ανθρώπων της βόρειας Αγγλίας των οποίων η παιδική ηλικία ήταν στοιχειωμένη από τον δολοφόνο Peter Sutcliffe. Μια από τις πιο έντονες πρώιμες αναμνήσεις μου είναι η μέρα που τον συνέλαβαν, όταν αποκαλύφθηκε ότι ο μπαμπάς μου τον γνώριζε. Ακόμη νιώθω σοκ όταν σκέφτομαι πόσο κοντά βρέθηκε στην οικογένειά μου.

Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο στα θύματα, τις επιζήσασες και τα παιδιά εκείνης της εποχής, που είναι πλέον ενήλικες, μεταξύ των οποίων είμαι και εγώ. Η λίστα με τα ύποπτα πράγματα είναι το δικό μου ερωτικό γράμμα στο Γιορκσάιρ, τη «Χώρα του Θεού».

Η ευχή

Μιβ

Θα ήταν εύκολο να πούμε ότι όλα ξεκίνησαν με τις δολοφονίες, αλλά στην πραγματικότητα ξεκίνησαν όταν η Μάργκαρετ Θάτσερ έγινε πρωθυπουργός.

«Πού ξανακούστηκε μια γυναίκα να κυβερνάει τη χώρα; Οι γυναίκες δεν είναι για τέτοια» είπε η θεία μου η Τζιν την ημέρα που ανακοινώθηκαν τα αποτελέσματα των εκλογών. «Δες και δεν μας φτάνουν όσα έκαναν οι προηγούμενοι. Είναι η αρχή του τέλους για το Γιορκσάιρ, και θα σου πω γιατί».

Στριφογύριζε στη μικρή κουζίνα μας, τρίβοντας με μανία τις επιφάνειες που είχα ήδη τρίψει. Εγώ φορούσα την καφέ σχολική μου στολή, καθόμουν στο τραπέζι και καθάριζα αρακά. Τον έβαζα σε ένα σουρωτήρι, πάνω στην κίτρινη ξεφλουδισμένη φορμάικα, τσιμπολογώντας πού και πού, όταν δεν με κοιτούσε. Ήθελα να πω στη θεία Τζιν ότι ήταν κι εκείνη γυναίκα, όπως η Μάργκαρετ Θάτσερ, αλλά ήξερα πως δεν της άρεσε καθόλου να τη διακόπτουν στη μέση της κουβέντας. Άλλωστε ήμασταν μόνες μας, πράγμα που σήμαινε ότι δεν μπορούσα να το σκάσω και

να γλιτώσω από τις απόψεις της. Και είχε τόσο πολλές, η αλήθεια είναι, που άρχισε να τις απαριθμεί.

«Πρώτον» είπε, με τις ατίθασες γκρίζες μπούκλες της να ανεμίζουν καθώς κουνούσε το κεφάλι της «αρκεί να ρίξει κανείς μια ματιά σε αυτό το πρόσωπο και αμέσως καταλαβαίνει τι κάνει η εξουσία σε μια γυναίκα: την κάνει σκληρή. Είναι ολοφάνερο ότι είναι άκαρδη, έτσι δεν είναι;» Πήρε μια ξύλινη κουτάλα από την πιατοθήκη και μου την κούνησε για έμφαση.

«Χμμ» μουρμούρισα.

Για μια στιγμή σκέφτηκα να γνέφω πού και πού καταφατικά και να διαβάζω στα κρυφά το βιβλίο που είχα μπροστά μου, στερεωμένο κάτω από το σουρωτήρι. Όμως σε αντίθεση με την ακοή της, που δεν ήταν και τόσο καλή, οι υπόλοιπες αισθήσεις της ήταν σαν ξυράφι κι έτσι θα μυριζόταν την αφηρημάδα μου σαν λαγωνικό.

«Δεύτερον. Έχει ήδη στερήσει το γάλα από τα φτωχά παιδιά και το μεροκάματο από τους εργατικούς άντρες».

Ήξερα ότι, τουλάχιστον εν μέρει, αυτό ήταν αλήθεια. Το στιχάκι «Θάτσερ με τα σχέδια τα μεγάλα, πήρες απ' το στόμα μας το γάλα»* ακουγόταν ακόμη στο σχολείο μας, χρόνια αφότου είχαν καταργηθεί τα μπουκαλάκια με το αηδιαστικό χλιαρό γάλα, που έπρεπε να πίνουμε καθημερινά.

«Τρίτον. Αυτές οι αναθεματισμένες δολοφονίες κάθε

* Ελεύθερη μετάφραση του «Thatcher, Thatcher, milk snatcher». (Σ.τ.Μ.)

λίγο και λιγάκι. Γι' αυτό φημίζεται τώρα το Γιορκσάιρ, για τα δολοφονημένα κορίτσια».

Έβαλε την ξύλινη κουτάλα στη θέση της και άνοιξε την πόρτα του παμπάλαιου ψυγείου μας με τις σκουριασμένες γωνίες, που έτριξε συνεχώς. Δυσανασχετώντας για την έλλειψη τροφίμων στο εσωτερικό του, έβγαλε το ταλαιπωρημένο σπιράλ σημειωματάριο που κουβαλούσε παντού μαζί της, έβγαλε και το εξίσου ταλαιπωρημένο μολύβι, που είχε χάσει στο πάνω μέρος του, και το 'βαλε στο στόμα της.

«Βούτυρο, γάλα, τυρί».

Έβλεπα τις λέξεις να σχηματίζονται στα χείλη της καθώς έφτιαχνε τη λίστα, μ' εκείνα τα καλλιγραφικά γράμματα για τα οποία ήταν τόσο περήφανη. Στη θεία Τζιν άρεσε να ρυθμίζει όλα τα θέματα της ζωής και να βάζει τα πάντα σε τάξη. Μερικές φορές αναρωτιόμουν αν προσπαθούσε να κάνει το ίδιο και με την οικογένειά μας. Ολοκλήρωσε τη λίστα της, έκλεισε το ψυγείο και με κοίταξε.

«Και όχι απλώς δολοφονημένα κορίτσια. Εκείνου του είδους οι γυναίκες».

Με το ζόρι κρατιόμουν να μη ρωτήσω τι είδους γυναίκες εννοούσε και αν ανήκαν στο ίδιο είδος με τη Μάργκαρετ Θάτσερ. Πάντα μου κινούσαν το ενδιαφέρον οι γυναίκες που δεν ενέκρινε η θεία μου –ήταν πολλές–, αλλά ήξερα από την εμπειρία μου ότι ούτε περίμενε ούτε επιθυμούσε να κάνω κάποιο σχόλιο, κι έτσι επέλεξα να μην πω τίποτα και απλώς βολεύτηκα στην καρέκλα μου, όσο η θεία Τζιν επέμενε στις απόψεις της. Δεν χρειαζόταν να

ρωτήσω για ποιες δολοφονίες μιλούσε όμως. Όλοι στο Γιορκσάιρ ήξεραν ότι είχαμε τον δικό μας μπαμπούλα, που κυκλοφορούσε μ' ένα σφυρί και μισούσε τις γυναίκες.

Πρωτοάκουσα για τον Αντεροβγάλη του Γιορκσάιρ δύο χρόνια πριν, όταν ήμουν σχεδόν δέκα χρονών. Εγώ, η μαμά, ο μπαμπάς και η θεία Τζιν καθόμασταν όλοι μαζί στο σαλόνι. Δεν είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που η θεία είχε έρθει να μείνει μαζί μας, κι εγώ προσπαθούσα να προσαρμοστώ σε αυτόν τον νέο τρόπο ζωής που είχε φέρει η παρουσία της στο σπίτι. Πάσχιζα συνεχώς να γίνομαι πιο διακριτική, αλλά, παρά τις καλές μου προθέσεις, τα στοιχεία της προσωπικότητάς μου εκδηλώνονταν με κάθε ευκαιρία.

Οι ειδήσεις των εννέα έπαιζαν στη μικρή ασπρόμαυρη τηλεόραση, που βρισκόταν πάνω σε ένα ράφι. Η μαμά, ο μπαμπάς και η θεία Τζιν κάθονταν στον καναπέ και την κοιτούσαν με ευλάβεια, σαν να βρίσκονταν στην εκκλησία και να άκουγαν κάποιο κήρυγμα. Τα μαλλιά μου ήταν βρεγμένα μετά το καθιερωμένο εβδομαδιαίο λούσιμο κι έτσι κάθισα στην πολυθρόνα στην οποία συνήθως καθόταν η μαμά, όποτε κατέβαινε κάτω. Ήταν δίπλα στη σόμπα και ένιωθα τις αντιστάσεις να φωτίζουν και να ζεσταίνουν το πρόσωπό μου. Το υπόλοιπο δωμάτιο ήταν τόσο παγωμένο, που μπορούσες να δεις την ανάσα σου. Τα μάτια μου ήταν προσηλωμένα στις καφετί, πορτοκαλί και μουσταρδί δίνες του χαλιού μας –ίδιες με τα σχέδια που ζωγράφιζα στον σπειρογράφο που μου είχαν κάνει δώρο τα Χριστούγεννα–, όταν συνειδητοποίησα ότι η ατμόσφαιρα στο δωμάτιο είχε

αλλάξει, λες και είχε φύγει όλο το οξυγόνο. Ήταν σαν να κρατούσαν όλοι την ανάσα τους, όπως κάναμε μερικές φορές στο σχολείο, μέχρι που κοκκινίζαμε και τα παρατούσαμε, αγκομαχώντας και γελώντας.

Σήκωσα το βλέμμα και είδα ότι ένας αστυνομικός με σοβαρό πρόσωπο κι ένα σωρό παράσημα είχε εμφανιστεί στην οθόνη. Έβλεπα τον μπαμπά να κοιτάζει επίμονα τη μαμά, σαν να έψαχνε για σημάδια ζωής. Μη βρίσκοντας ανταπόκριση, στράφηκε προς τη θεία Τζιν, με τα φρύδια του να ανεβοκατεβαίνουν με τρόπο που υπό άλλες συνθήκες ίσως με έκανε να βάλω τα γέλια. Αλλά σε αυτή την περίπτωση δεν υπήρχε τίποτα αστείο. Δεν μπορούσα να καταλάβω τι είχε αλλάξει ξαφνικά.

«Είμαι πλέον σε θέση να επιβεβαιώσω ότι η εικοσάχρονη Τζιν Τζόρνταν είναι το έκτο θύμα του Αντεροβγάλτη του Γιορκσάιρ. Ήταν ένας βίαιος θάνατος. Χτυπήθηκε στο κεφάλι με αμβλύ αντικείμενο και μαχαιρώθηκε επανειλημμένα. Το θύμα ήταν άλλη μία πόρνη...»

Ανακάθισα – αυτή τη λέξη δεν την είχα ξανακούσει. Την ίδια στιγμή ο μπαμπάς έβηξε, καλύπτοντας τον ήχο της τηλεόρασης, και η θεία Τζιν σηκώθηκε ν' αλλάξει το κανάλι, αλλά εγώ πρόλαβα και ρώτησα: «Τι σημαίνει πόρνη;».

Ο μπαμπάς και η θεία Τζιν αντάλλαξαν ένα ακόμα βλέμμα μεταξύ τους. Ο μπαμπάς μετακινήθηκε ελαφρά. Η θεία Τζιν πάγωσε. Η μαμά συνέχισε να κοιτάζει την οθόνη με βλέμμα απλανές. Ένα ίχνος συναίσθησης στα μάτια της ήταν το μόνο σημάδι ότι παρακολουθούσε· αλλά κι αυτό ακόμα έφυγε όπως ήρθε. Εμένα δεν με κοίταξε κανείς.

Τελικά ο μπαμπάς είπε: «Εεεε, είναι κάποια που βοηθάει την αστυνομία».

«Θέλεις μια ζεστή σοκολάτα πριν πας για ύπνο;» με ρώτησε η θεία μου, με φωνή τραχιά σαν πέτρα, καθώς έβγαινε από το δωμάτιο, κάνοντάς μου νόημα να την ακολουθήσω. Όταν επέστρεψα, στην τηλεόραση έπαιζε κάτι εντελώς διαφορετικό και ήταν λες και η προηγούμενη συζήτηση δεν είχε γίνει ποτέ.

Από εκείνη τη μέρα, ο Αντεροβγάλτης στοίχειωνε τις σκέψεις μου. Στο σχολείο, το κυνηγητό για φίλημα είχε μετατραπεί σε «κυνηγητό του Αντεροβγάλτη», ένα πολύ πιο τρομακτικό παιχνίδι, στο οποίο τα αγόρια της τάξης μου φορούσαν τα μπουφάν τους κουμπωμένα μόνο στον λαιμό, έτσι ώστε, όταν έτρεχαν, αυτά ανέμιζαν κι έμοιαζαν με φτερούγες αρπακτικών πουλιών. Ξεχύνονταν στο προαύλιο κυνηγώντας τα ομορφότερα κορίτσια –ανάμεσά τους και την καλύτερή μου φίλη, τη Σάρον–, τα οποία, με τη σειρά τους, διασκορπίζονταν ουρλιάζοντας. Αλλά δεν είχα δώσει ιδιαίτερη σημασία στα θύματά του, μέχρι που, λίγες εβδομάδες πριν από τις εθνικές εκλογές, δολοφονήθηκε μια δεκαεννιάχρονη υπάλληλος εταιρείας στεγαστικών δανείων από το Χάλιφαξ, η Τζόζεφιν Γουίτακερ.

Ο μπαμπάς είχε αφήσει την εφημερίδα πάνω στο τραπέζι της κουζίνας όταν έφυγε για την παμπ, κι εγώ πήγα να τη βάλω στη θέση της. Η θεία Τζιν δεν άντεχε την ακαταστασία. Αυτό που θυμάμαι περισσότερο ήταν οι εικόνες στο πρωτοσέλιδο: το χαμογελαστό πρόσωπο της Τζόζεφιν, με τα μεγάλα μάτια και τα πλούσια καστανά

μαλλιά, και ακριβώς δίπλα οι φωτογραφίες του μερικώς σκεπασμένου σώματός της στο πάρκο, όπου είχε δεχθεί είκοσι σουβλιές με κατσαβίδι.

Ένωθα σαν να είχε πεθάνει κάποιος που γνώριζα. Ίσως ήταν εξαιτίας της ηλικίας της – ήταν τόσο νέα, που στην τηλεόραση την αποκαλούσαν «κορίτσι», λίγο μεγαλύτερη από εμένα. Ίσως ήταν εξαιτίας του τρόπου με τον οποίο την περιέγραφαν, με λέξεις όπως «αθώα» κι «ευυπόληπτη». Δεν ήταν από εκείνο το είδος γυναίκας, όπως έλεγε η θεία Τζιν. Κοίταξα τις φωτογραφίες ξανά και ξανά, στρέφοντας το βλέμμα μου από τη μία στην άλλη, με την καρδιά μου να χτυπάει τόσο δυνατά, που άκουγα τον ήχο της.

Όταν ο μπαμπάς γύρισε σπίτι την ημέρα των εκλογών, είχε πια περάσει η ώρα του τσαγιού και εγώ καθόμουν στο τραπέζι της κουζίνας, με το στομάχι μου να γουργουρίζει από την πείνα, περιμένοντάς τον να πλύνει τα χέρια του και να καθίσει μαζί μας. Η γνώριμη γλυκερή μυρωδιά ιδρώτα και κρεμοσάπουνου πορτοκαλιού μπήκε στην κουζίνα σαν ένα ελαφρύ αεράκι καθώς ο μπαμπάς πλησίασε στο τραπέζι και μου χάιδεψε τα μαλλιά, μια σπάνια εκδήλωση στοργής.

«Είναι σχεδόν έτοιμο, Όστιν» είπε η θεία Τζιν γνέφοντας και ακουμπώντας μπροστά του μια αχνιστή κούπα τσάι, και εγώ στριφογύρισα στην καρέκλα μου με ανυπομονησία. «Μην το κάνεις αυτό, Μιβ» με επέπληξε γυρνώντας προς το μέρος μου. «Όλο χαζομάρες κάνεις».

Σταμάτησα αμέσως και έσκυψα το κεφάλι, δαγκώνοντας

τα χείλη μου. Μου το έλεγε κι η μαμά αυτό όλη την ώρα. Με τη διαφορά ότι εκείνη το έλεγε πάντα χαμογελώντας.

«Αν δεν έχεις τι να κάνεις, μπορείς να πάρεις αυτό και να το πας επάνω» μου είπε η θεία μου, δίνοντάς μου έναν δίσκο με ένα πιάτο σούπα, και η μυρωδιά της μαγειρεμένης, πηχτής ντομάτας έκανε το στομάχι μου να γουργουρίζει ακόμα περισσότερο. Γύρισα το βλέμμα μου και κοίταξα το μπροστινό δωμάτιο, συνειδητοποιώντας ότι η στραπατσαρισμένη πολυθρόνα ήταν κενή. Μάλλον δεν ήταν και πολύ καλή η μέρα σήμερα.

Ανέβηκα τη στενή σκάλα, με το βλέμμα καρφωμένο στον δίσκο και στο πιάτο, με τεράστια προσοχή σε κάθε σκαλί, προσπαθώντας να μη χύσω ούτε σταγόνα. Όταν έφτασα στην κορυφή, άφησα τον δίσκο έξω από την κλειστή πόρτα του υπνοδωματίου και χτύπησα ελαφρά, προσπαθώντας να αφουγκραστώ κάποια κίνηση, αλλά υπήρχε μονάχα σιωπή. Ξανακατέβηκα στις μύτες των ποδιών μου και, μόλις πάτησα το τελευταίο σκαλοπάτι, άκουσα το ελαφρύ τρίξιμο της πόρτας που άνοιγε και αναστέναξα με ανακούφιση. Τουλάχιστον θα έτρωγε. Η μέρα δεν ήταν και τόσο κακή τελικά.

Όταν επέστρεψα στην κουζίνα, η θεία Τζιν είχε βγάλει την ποδιά της και φορούσε τη συνηθισμένη της ζακέτα, μπαλωμένη στους αγκώνες και κουμπωμένη μέχρι πάνω. Σε όλα της ήταν κουμπωμένη η θεία Τζιν –μόνο στις απόψεις της δεν ήταν–, από τις σφιχτές μπούκλες, που έφτιαχνε μια φορά την εβδομάδα στο σεσουάρ του κομμωτηρίου, μέχρι τις χοντρές κάλτσες της, που κάλυπταν κάθε ίχνος σάρκας.

Τώρα έκοβε μια μεγάλη πίτα και τη σέρβιρε στα πιάτα. Ο μπαμπάς διάβαζε απορροφημένος τα τελευταία νέα για το κρίκετ στη *Yorkshire Chronicle*,* και την έκλεισε μόλις το φαγητό τοποθετήθηκε μπροστά του. Έπειτα φάγαμε οι τρεις μας, καθισμένοι δίπλα δίπλα στο στρογγυλό τραπέζι.

Προτού η θεία Τζιν έρθει να μείνει μαζί μας, πίναμε το τσάι μας και τρώγαμε το φαγητό μας σε δίσκους, καθισμένοι στον καναπέ με την τηλεόραση ανοιχτή, όπου μπορούσαμε ελεύθερα να κάνουμε φασαρία και να χαχανίζουμε. Ακόμα και κατά τη διάρκεια των απεργιών, πριν από μερικά χρόνια, που μας είχαν αφήσει χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα και θέρμανση, η μαμά είχε μετατρέψει την κατάσταση σε παιχνίδι. Κάναμε πως ήμασταν στην κατασκήνωση και τρώγαμε υπό το φως των κεριών, φορώντας τους σκούφους μας και τραγουδώντας γύρω από τη φωτιά. Παρόλο που έπρεπε να τρώμε στο σκοτάδι, η ζωή μας τότε ήταν λαμπερή και ξένοιαστη, όχι μουντή και γκριζα, όπως έγινε από τότε που η μαμά σταμάτησε να μιλάει και η θεία Τζιν ανέλαβε να καλύψει το κενό.

Ξερόβηξε, στρίμωξε το σημειωματάριό της δίπλα στο πιάτο της και το άνοιξε. Είχε κρατήσει μερικές ακόμα σημειώσεις, αριθμημένες και τακτοποιημένες, αναφορικά με τους λόγους που η Μάργκαρετ Θάτσερ ήταν *μια πληγή για ολόκληρη χώρα, και ιδιαίτερα για το Γιορκσάιρ*. Οι λέξεις ήταν γραμμένες στη σελίδα με την ίδια ακρίβεια που είχαν ειπωθεί προηγουμένως.

* Τοπική εφημερίδα του Γιορκσάιρ. (Σ.τ.Μ.)

Ο μπαμπάς έτρωγε σιωπηλά την κρεατόπιτά του, με τα μάτια του προσηλωμένα στο φαγητό. Δεν έδειχνε ν' ακούει όσο η θεία Τζιν επαναλάμβανε τα ίδια επιχειρήματα που είχε αναφέρει σε εμένα νωρίτερα, προσθέτοντας κάποια επιπλέον στοιχεία για τις γυναίκες που «παίνουν αέρα τα μυαλά τους» και για κάτι που ονομάζεται «μετανάστευση», που φταίει για το ότι το Γιορκσάιρ «πάει κατά διαόλου».

Αναστέναξε, με τις μπούκλες της να κουνιούνται ελαφρά. «Δεν ξέρω, βρε Όστιν. Μερικές φορές σκέφτομαι ότι καλύτερα να τα παρατήσουμε όλα και να μετακομίσουμε στον νότο».

Κοκάλωσα, με το πιρούνι μετέωρο. Άραγε σοβαρολογούσε; Στην οικογένειά μας οι νότιες κομητείες ισοδυναμούσαν με μια μοίρα χειρότερη κι από τον θάνατο. «Είμαστε από το Γιορκσάιρ πάππου προς πάππου» συνήθιζε να λέει η θεία Τζιν. «Οι χερσότοποι και τα εργοστάσια κυλούν στο αίμα μας εδώ και τόσες γενιές».

Ακούμπησα το πιρούνι με την μπουκιά στο πιάτο, μου είχε κοπεί η όρεξη. Ο μπαμπάς σήκωσε το βλέμμα του. Προτού καλά καλά το σκεφτώ, οι λέξεις βγήκαν από το στόμα μου:

«Δεν γίνεται να φύγουμε».

Η ένταση της φωνής μου εξέπληξε ακόμα και μένα. Γύρισαν και οι δύο και με κοίταξαν.

«Έτσι, ε;» είπε ο μπαμπάς με ένα χαμόγελο στο πρόσωπό του. Η έκφραση της θείας Τζιν, ωστόσο, κάθε άλλο παρά χαμογελαστή ήταν.

«Θα κάνεις ό,τι σου λένε» είπε δείχνοντας το πιάτο μου, σαν να ήθελε να πει *και θα φας και το φαγητό σου*.

«Μα ΤΑ ΠΑΝΤΑ είναι εδώ» είπα, εννοώντας την καλύτερη και μοναδική μου φίλη, τη Σάρων. Ένιωθα έναν κόμπο στον λαιμό και προσπαθούσα μάταια να τον καταπνίξω. Το κλάμα ήταν ένα από τα πολλά πράγματα που δεν ενέκρινε η θεία Τζιν.

Ο μπαμπάς άφησε κάτω το μαχαίρι και το πιρούνι του και κοίταξε για πρώτη φορά τη θεία Τζιν αντί για την κρεατόπιτά του. Πήρε ένα κομμάτι ψωμί αλειμμένο με βούτυρο από τη μέση του τραπεζιού και το χρησιμοποίησε για να σκουπίσει τη σάλτσα στο πιάτο του. «Ναι, μπορεί και να 'χεις δίκιο» είπε έπειτα από μια μικρή παύση. «Μια νέα αρχή ίσως είναι καλή για όλους μας. Ας το σκεφτούμε». Σήκωσε το βλέμμα του στο ταβάνι, ακούγοντας το αργόσυρτο πηγαινέλα στο ξύλινο πάτωμα. Κοίταξα κι εγώ πάνω. Όταν χαμήλωσα το βλέμμα μου, διαπίστωσα ότι η θεία Τζιν μάς παρακολουθούσε και τους δύο. Στα μάτια της υπήρχε ένα συναίσθημα που δεν μπορούσα να κατανοήσω, αλλά πολύ γρήγορα το έβαλε στην άκρη μαζί με τα πιάτα.

Τότε κατάλαβα ότι η κατάσταση ήταν σοβαρή.

Εκείνη τη νύχτα έμεινα ξάγρυπνη στο κρεβάτι μου· το λιγοστό φως του φεγγαριού, που έμπαινε από ένα μικρό άνοιγμα στις κουρτίνες, φώτιζε τις σιωπηλές σκιές του γραφείου μου, της βιβλιοθήκης και της παλιάς ντουλάπας από καρυδιά. Οι ξεθωριασμένες, παιδικές πια, φιγούρες της ταπετσαρίας μου έμοιαζαν να με προστατεύουν. Η μορ-

φή τους ήταν τόσο οικεία, που ένιωσα ξανά έναν κόμπο στον λαιμό μου.

Γράπωσα τα πλαϊνά του κρεβατιού, νιώθοντας τα χέρια μου να τρίβονται στην τραχιά κουβέρτα, καθώς ο νους και το στομάχι μου ανακατεύονταν στη σκέψη ότι θα φεύγαμε από το Γιορκσάιρ. Θυμήθηκα την τελευταία φορά που είχαμε πάει όλοι μαζί στο πανηγύρι της πόλης μας.* Η μαμά είχε πει πως ήμουν αρκετά μεγάλη για να μπω στο τρενάκι του λούνα παρκ, και καθώς γυρνούσε γύρω γύρω, μου φαινόταν σαν να έπεφτα από την άκρη του κόσμου. Ο μόνος λόγος που δεν ούρλιαζα από τον τρόμο μου ήταν επειδή το χέρι της μαμάς κρατούσε σφιχτά το δικό μου. Μπορούσα ακόμη να νιώσω τη μυρωδιά του τζίντζερ στο χέρι της από το κέικ που είχαμε φάει πριν. Ήξερα ότι αυτό δεν θα συνέβαινε ξανά. Τα τελευταία δύο χρόνια είχα μάθει πόσο πολύ μπορούν να αλλάξουν οι άνθρωποι. Κι αφού δεν μπορούσα να βασιστώ σε αυτούς, έπρεπε τουλάχιστον να νιώθω ότι τα μέρη και τα πράγματα θα παρέμεναν σταθερά. Δεν γινόταν να μετακομίσουμε.

Κατέφυγα στο μοναδικό πράγμα στο οποίο μπορούσα πάντα να βασίζομαι. Ποτέ δεν είχα βρει παρηγοριά σε κούκλες ή σε λούτρινα παιχνίδια, κι έτσι αντί γι' αυτό έπιασα ένα πολυδιαβασμένο βιβλίο της Ένιντ Μπλάιτον, που μου είχε αγοράσει η μαμά μου από ένα παζάρι. Βρισκόταν στην κορυφή μιας στοίβας, δίπλα στο κρεβάτι, με το εξώφυλλο

* Αναφορά στη Νύχτα του Γκάι Φοκς: Γιορτάζεται στη Μεγάλη Βρετανία στις 5 Νοεμβρίου και περιλαμβάνει υπαίθρια φωτιά και πυροτεχνήματα. (Σ.τ.Μ.)

του φθαρμένο απ' τα χρόνια και τις σελίδες έτοιμες να ξεκολλήσουν. Ήταν μία από τις ιστορίες των Πέντε Φίλων. Ήμουν πολύ μεγάλη πια για να τις διαβάζω φανερά, αλλά για μένα αυτά τα βιβλία ήταν σαν παλιοί φίλοι. Μου άρεσε που οι περιπέτειές τους τελείωναν πάντα με τη θεία Φάνι να τους καλοπιάνει και να τους φτιάχνει ένα βουνό σάντουιτς.

Οι γνώριμες λέξεις μου κρατούσαν συντροφιά όσο περίμενα την άλλη καθημερινή μου παρηγοριά. Κάθε βράδυ, από την ημέρα που η μαμά σταμάτησε να μιλάει, ο μπαμπάς ερχόταν στο δωμάτιό μου για να με καληνυχτίσει. Ήταν ένα φτωχό υποκατάστατο των τραγουδιών που μου έλεγε η μαμά, χαϊδεύοντάς μου τα μαλλιά μέχρι να με πάρει ο ύπνος. Ποτέ δεν τραγουδούσε ανόητα παιδικά τραγούδια, παρά μόνο μελωδικά, λυπητερά τραγούδια των Beatles ή των Carpenters, που γλύκαιναν με την όμορφη φωνή της. Καθώς όμως ήταν από τις ελάχιστες στιγμές που βρισκόμασταν μόνοι με τον μπαμπά, είχε γίνει μια πολύτιμη ιεροτελεστία, μετά την οποία κατέβαινε κάτω και έβλεπε τηλεόραση με τη θεία Τζιν ή «έβγαινε για μια γρήγορη μπίρα», κάτι που συνέβαινε όλο και πιο συχνά. Άφησα το βιβλίο μόλις το κεφάλι του εμφανίστηκε στην πόρτα μου· είχα έτοιμη την ερώτησή μου.

«Όντως θα μετακομίσουμε;» ρώτησα.

Μπήκε μέσα και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού μου, πασπατεύοντας μια χαλαρή κλωστή από την πλεκτή κουβέρτα με την οποία είχα σκεπαστεί.

«Θα ήταν πραγματικά τόσο τρομερό;» ρώτησε με ένα χαμόγελο στο πρόσωπό του. Έκανε μια γκριμάτσα προς το βιβλίο των Πέντε Φίλων που ήταν ανοιχτό στα γόνατά μου. «Νόμιζα ότι σου άρεσαν οι περιπέτειες».

Σήκωσα το βλέμμα μου έκπληκτη· ύπουλο χτύπημα να χρησιμοποιεί έτσι τα βιβλία εναντίον μου.

«Και τι θα γίνει με το κρίκετ;» είπα. «Δεν μπορείς να υποστηρίξεις την ομάδα του Γιορκσάιρ αν δεν μένεις στο Γιορκσάιρ».

Το κρίκετ ήταν η μόνη κοινή γλώσσα που είχαμε με τον μπαμπά. Οι περίπλοκοι κανόνες και η γλώσσα του παιχνιδιού είχαν αποτυπωθεί βαθιά στο μυαλό μου, εξαιτίας της εμμονής του με το άθλημα. Ένα από τα οικογενειακά αστεία ήταν ότι η μαμά και ο μπαμπάς παραλίγο να μην κάνουν παιδιά, επειδή αυτό θα τον εμπόδιζε να ταξιδεύει για να βλέπει την ομάδα του. Τελικά όμως, δεν ήμουν εγώ αυτή που θα τον εμπόδιζε. Αυτό που προσπαθούσα στην ουσία να του πω ήταν ότι υπήρχε ένας κανόνας, που έλεγε ότι, για να μπορείς να παίξεις στην ομάδα του Γιορκσάιρ, πρέπει να έχεις γεννηθεί στο Γιορκσάιρ. Ομοίως, για να μπορείς να υποστηρίξεις το Γιορκσάιρ, πρέπει να μένεις στο Γιορκσάιρ. Αλλά το ίδιο μου έκανε. Ο μπαμπάς κοίταξε το ρολόι του λες κι είχε ραντεβού με την μπίρα του. «Το Γιορκσάιρ δεν είναι αυτό που ήταν» μουρμούρισε και σηκώθηκε να φύγει.

Ένωσα σαν να έπεφτα πάλι από το τρενάκι του λούνα παρκ.

«Εξαιτίας των φόνων;»

«Ναι, και γι' αυτό» είπε, φτάνοντας στην πόρτα του δωματίου μου. «Αλλά εσύ μην ανησυχείς για τίποτα από αυτά». Μου χάρισε ένα αδύναμο χαμόγελο, έσβησε το μεγάλο φως και έκλεισε αργά την πόρτα.

Έψαξα κάτω από το κρεβάτι για τον φακό μου, τον άναψα και επέστρεψα στο βιβλίο μου. Έπειτα από λίγες μόνο σελίδες, το μυαλό και το σώμα μου ηρέμησαν καθώς οι λέξεις με νανούρισαν. Ήξερα ότι η αγαπημένη μου ηρώιδα, η Τζορτζίνα –γνωστή ως Τζορτζ, επειδή είχε αγορίστικη εμφάνιση και κάτι που ονομάζεται «κότσια»–, δεν θα φοβόταν να μετακομίσει, δεν θα φοβόταν τίποτα, ούτε καν τον Αντεροβγάλη του Γιορκσάιρ. Για την ακρίβεια, πιθανότατα θα ξεσήκωνε τους υπόλοιπους για να προσπαθήσουν να τον πιάσουν.

Κι αν κάποιος τον έπιανε; αναρωτήθηκα καθώς μ' έπαιρνε ο ύπνος. Τι θα γινόταν, αν σταματούσαν οι δολοφονίες; Θα μπορούσαμε άραγε να μείνουμε; Τότε δεν θα χρειαζόταν να αποχωριστώ ποτέ τη Σάρον και θα ήμασταν καλύτερες φίλες για πάντα.

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ *SUNDAY TIMES* ΚΑΙ *USA TODAY*

Γιορκσάιρ, 1979

Η Μάργκαρετ Θάτσερ είναι πρωθυπουργός, τα τζιν-σωλήνας είναι στη μόδα και η Μιβ είναι πεπεισμένη ότι ο μπαμπάς της θέλει να μετακομίσουν οικογενειακά στον νότο.

Εξαιτίας των φόνων.

Το να αφήσει το Γιορκσάιρ και την καλύτερή της φίλη, τη Σάρον, απλώς δεν αποτελεί επιλογή, ανεξάρτητα από τους κινδύνους που παραμονεύουν γύρω τους ή την παράξενη ατμόσφαιρα στο σπίτι, που ξεκίνησε από τη μέρα που η μαμά της Μιβ σταμάτησε να μιλάει. Αν καταφέρει να εξιχνιάσει την υπόθεση των φόνων, θα μπορούσαν άραγε να μείνουν;

Έτσι, η Μιβ και η Σάρον αποφασίζουν να φτιάξουν μια λίστα: μια λίστα με όλα τα ύποπτα πράγματα και πρόσωπα στον δρόμο τους. Αλλά η αναζήτηση της αλήθειας φέρνει στην επιφάνεια περισσότερα θαμμένα μυστικά της γειτονιάς τους, της οικογένειάς τους, ακόμα και δικά τους. Περισσότερα απ' ό,τι θα μπορούσαν ποτέ να φανταστούν.

Και τι θα συμβεί αν το πραγματικό μυστήριο που πρέπει να διαλευκάνει η Μιβ είναι αυτό που βρίσκεται πιο κοντά στο σπίτι της;

Ένα συγκινητικό εγκώμιο για τη χαμένη αθωότητα και την παρηγοριά της φιλίας.

Times

ISBN: 978-618-03-4882-8

9 786180 348828
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84882

metaixmio.gr